Impresii “Romeo si Julieta la Mizil”
Editia a VI-a

Acad. NICOLAE DABIJA, Chişinău

Mizilul a fost timp de câteva zile capitala Poeziei româneşti. Nichita Stănescu spusese cu o ocazie: „În materie de poezie România este un mare imperiu”. Mizilul e o urbe care face parte din acest imperiu şi l-aş numi în context un oraş imperial. Aici dimensiunea lui sufletească importă cel mai mult. Deşi a doua zi bucureştenii se grăbeau să plece, mă gândeam că mi-ar fi plăcut mai mult să locuiesc într-un orăşel mic precum Mizilul decât într-un oraş mare ca Bucureştiul. Mizilul seamănă cu un prieten drag, pe care l-ai cunoscut recent, dar pe care ai impresia că l-ai ştiut dintotdeauna. Auzisem despre primarul inimos de la Mizil, aflasem despre bustul poetului Adrian Păunescu, ştiam că Vieru descălecase de mai multe ori în această localitate, multe dintre epigramele premiate la alte ediţii ale Festivalului „Romeo şi Julieta la Mizil” le-am publicat în săptămânalul „Literatura şi arta” de la Chişinău. De aceea la ediţia din acest an a Festivalului la care am participat pentru prima dată am avut mai degrabă impresia că m-am reîntâlnit cu el. M-a bucurat faptul că Premiul Mare i-a revenit unui basarabean: Ion Diviza. Am cunoscut Mizilul prin intermediul oamenilor lui. Concluzia mea e: dacă fiecare localitate din Ţară, indiferent de dimensiune, ar avea câte un Laurenţiu BĂDICIOIU şi câte un Victor MINEA, sau un primar ca Emil PROŞCAN, România ar avea vreo 10 000 de festivaluri de poezie. Din păcate pe acestea din urmă le poţi număra pe degete.

Dumnezeu, când fusese copil
Şi i se făcuse dor de o minune
A creat cerurile de la Mizil,
Cele mai albastre din lume.

Acad. VASILE TĂRÂŢEANU, Cernăuţi

Nu c-aş fi un om puternic
Sau c-aş fi un ins fragil,
Dar avui noroc cu carul
De-un Romeo la Mizil

Acad. SOLOMON MARCUS, Bucureşti

Pentru mine, Festivalul de la Mizil, în Zona lui Caragiale, se cuvine a deveni o **Zi a Humorului ,** în care să trecem în revistă starea humorului în România actuală. Să nu uităm că humorul în educaţie şi în viaţă este ca sarea în bucate. Fără humor, viaţa e searbădă.
Felicitări Mizilului, pentru contribuţia sa la Salvarea Humorului!

CORNELIU LEU, Bucureşti
Scriitor, editor, jurnalist, regizor

Agresiunea asupra culturii române

„Pe ei, măcar, îi agresează presiunile imperiale şi ale slugoilor celor care i-au dominat; asupra culturii noastre, însă, agresiunea vine din partea celor cărora le-am căutat în coarne”...

Cam asta e concluzia cu care m-am întors de la o încărcată şi plină de duh manifestare culturală mizileană, unde cei ce semnăm în mai multe publicaţii bucureştene, ne-am întâlnit - şi-am înflorit idei, şi-am petrecut, şi-am râs, şi-am plâns împreună – cu confraţii noştri care publică în frumoasă limbă română publicaţii din Chişinău şi Cernăuţi.

Am schimbat idei cu veselie, în virtutea convingerilor noastre că omul vesel este şi fecund şi creator; şi am deplâns starea de agresiune asupra culturii noastre care produce o situaţie paradoxală. Deoarece, cu toate că este vorba de o cultură unică şi unitară, agresiunea împotriva ei se manifestă din două motive, vine din două direcţii şi are, implicit, două categorii de duşmani. Şi, fiindcă în ultimă instanţă a fost vorba de un festival de umor şi poezie, ne-am dat drumul şi ne-am spus năduful; unii mai liric, alţii mai înţepător, dar simţind cu toţii intelectuala răspundere de a ne opune acestei agresiuni. Fiindcă, printre confraţii cu care am petrecut se aflau chiar şi cei care, în zilele de 29-31 august 1989 deveneau eroii desţelenirii soartei limbii noastre pentru o bună parte din românime; cei care au organizat marile proteste şi manifestări împotriva deculturalizării prin presiuni imperiale şi au reinstaurat „limba vechilor cazanii”.

Olimpian, cu înţeleaptă senectute, academicianul Solomon Marcus, trecea peste acest sentiment degradant, punând totul pe seama umorului involuntar. Domnia Sa şi-a dezvoltat nu numai crezul didactic al cultivării deşteptăciunii prin simţul umorului, dar a evoluat într-o splendidă diatribă asupra umorului totalmente involuntar, acelaşi ca pe vremea tradiţionalelor lupte ale intelectualilor cu ciocoii: Umorul pe care-l produc politicienii avizi ce s-ar dori potentaţi, alături de potentaţii stupizi ce se doresc politicieni. Dar întrebarea care se pune oriunde, numai la Consiliul Audiovizualului nu, întrebarea celor care ne-am săturat să luăm în râs atacurile subculturii agresive, ar trebui să fie: Oare, dacă umorul poate fi involuntar, poate fi involuntară şi prostia agresivă?! Umorul, fie el şi involuntar, poate trezi reacţia sănătoasă a râsului în batjocură: „ridendo castigat mores”; în vreme ce agresivitatea e altceva. Ea poate fi considerată forţare a deculturalizării societăţii şi dorinţă de a impune cu forţa un model de om acultural, faptă ce ar trebui pedepsită prin lege. Spun asta cu toată tăria pentru că modele, precum cei cu blaturile din fotbal care erau preferaţii tuturor prim-secretarilor, ştabilor de partid, conducătorilor de mari întreprinderi finanţatoare ale fotbalului „muncitoresc-socialist” şi eroi ai ziarului „Sportul popular”, sunt încă pernicioase devenind sechele ale corupţiei bolşevice. Cândva, la nişte alegeri când un preşedinte de ligă îşi cumpărase un post de parlamentar, l-am văzut lăudându-se la televizor cu faptul că „el n-are facultate; ce, doar n-a fost prost să piardă patru ani degeaba!”. Şi, ne având cum să fiu supărat pe el, m-a indignat reporterul care nu s-a simţit deloc lezat în propria-i cultură. Aşa că zilele trecute, când l-am auzit pe altul că „vrea să facă parte din Comisia Juridică, fiindcă „are trei ani de drept”, nu m-a mai deranjat reportera care, şi ea, pesemne că „avea profesionala la bază”.

Şi ne mai mirăm de degringolada tinerei generaţii, când e plină televiziunea de asemenea modele! Din pricina aceasta făceam comparaţia (din punct de vedere cultural absolut în favoarea lor) cu fermitatea confraţilor noştri de la Chişinău, spunându-mi că, imperială sau mahalagească, agresiunea impotriva culturii, mai ales când e vorba de una şi aceeaşi pe are o vedem lovită din ambele părţi, este întotdeauna la fel de periculoasă, impunând uneori momente când n-ar trebui numai să râdem. Ci, cel mult, dacă ţinem la umorul nostru, să râdem eradicând.

Şi, fiindcă în această perioadă, condeiul meu şi-a propus să-i lămurească pe unii lideri europeni asupra sensibilităţilor de psihologie naţională pe care ar trebui să ni le respecte, îi rog să se

gândească, mai ales pe cei care au trecut prin asta, că, lăsând la o parte unele ţări africane unde tradiţia tribală profită de cea colonială, sau invers, deci e o problemă strict locală şi nu una geo-politică, în afară de aspectele comunismului asiatic, de altă natură decât esenţele europene, suntem singura naţiune a lumii obligată a trăi împărţit.
Am vorbit şi despre sărbătoarea acestei limbi, care trebuie să devină o Sărbătoare Naţională, a tuturor românilor şi a tuturor locurilor în care se vorbeşte românește, a tuturor locurilor în care prin această limbă se consolidează edificiul culturii române.

SORIN ROŞCA STĂNESCU, Snagov
Senator, jurnalist
Ca de obicei, festivalul international pe care îl organizaţi a fost la înălţime. Nu întâmplător, am plecat ameţit. Din păcate, m-am trezit prea repede. Şi am constatat că trebuie să mai aştept un an întreg pentru următoarea sărbătoare a sufletului.
Şi pentru a-mi descreţi fruntea
alături de dumneavoastră.

STELUŢA ROŞCA STĂNESCU, Snagov

Romeo am văzut cine a fost: chiar soţul meu! Dar Julieta? Sper să nu apară, ediţia viitoare, vreo confuzie. Vă mulţumesc pentru aura de romantism pe care aţi stiut să o proiectaţi deasupra vieţii noastre!

Conf.univ.dr. GEORGE STANCA, Bucureşti
Scriitor, jurnalist, editor

VIVAT MIZIL !
Mă gândeam, în egoismul meu, ca festivalul acesta să rămână strict al poeziei, nu şi al epigramei... Dar, de fapt, epigrama, umorul, sunt primele calităţi intrinseci ale Mizilului. De la nenea Iancu citire. Căci, Mizilul este primar legat de umorul caragialesc. Abia apoi prin eforturile directorului de la liceul „Tocilescu” şi ale profesorului de română, iniţiatorii, s-a ajuns şi la poezie.
Atenţie! Când zic „ne...” nu mă refer la duodenele patriei, multe, mărunte, manevrabile, manipulabile, manelibile şi subculturale; nici la elita academică din ce în ce mai subţire, ameninţată de recolta bac-ului 2012... aşadar pe cale de dispariţie, ci exclusiv la persoanele care mai respiră digeră, gustă ceva cultură...
Dar tot asta, paradoxul refugiului în Poezie, îmi aduce aminte de o anecdotă veche. Ceauşescu vorbeşte cu unu’ : o duci bine? Minunat ! Câştigi bine? Super ! Dacă strâng şurubul ? Va fi şi mai bine... Dacă-l strâng la sânge ? Abia aştept ! Cu ce te ocupi ? Gropar...
Da, din păcate, partea aceea sensibilă şi delicată din organismul unui popor se refugiază-n poezie, devine lirică. Deşi demult termenul „liric” a fost degradat. Sau are o semantică îmbogăţită în registrul cel mai de jos – visceral, pestilenţial şi scatofil - al limbii; în poezia urâtă, în fracturismul postmodern alimentat de diverşi aşa-numiţi poeţi tip Ianus. De aici poezia anală. Sau cea „vaginală”... din lirica acelei „poete” o vlădărească, care (cacofonie dedicată !!!), la moartea mamei sale zice că: „m-am masturbat,// m-am masturbat //până mi-a ţâşnit sângele din vagin”... citat real, cu scuzele de rigoare...

Poezia adevărată triumfă, iată, taman la Mizil. Oraşul ironizat oarecum de Caragiale, enunţat de Bogza reportericeşte şi având replica regretatului şi prea-puţin cunoscutului scriitor şi mare reporter Eugen Secelanu într-o „Flacăra” din 1975.
Poate că deloc întâmplător festivalul acesta mizilean s-a născut dintr-un complex cultural.
Poate că deloc întâmplător locuitorii lui au ales, reales, re-reales, re-re-reales, re-re-re-reales acelaşi primar, Emil Proşcan, un poet//epigramist, un om cu propensiuni şi instinct şi chemări culturale...
Vivat !
...aşa că retractez...
Ei bine, la ora exactă, Festivalul „Romeo şi Julieta la Mizil”, - e, cum să eviţi umorul?! – este un sănătos şi zdravăn stâlp al spiritualităţii româneşti, aflată în marş forţat, ameninţată de manelizare, de pauperizare până la des-ţărare... noroc cu depozitele de românism basarabene, o mostră fu prezenţa lui Nicolae Dabija la Mizil.
Da, Mizil!, un loc de poştie, un „menzil” unde se schimbă caii poeziei, unde călătorul ia o cafea şi-un mizilic şi-un catren sau o metaforă ca frişcă ...
O oază culturală şi loc de repaus pentru a continua lupta, călătoria...
Un colac de salvare, chiar dacă insuficient, desigur musai necesar.
Plouă cu poeţi şi poezie la Mizil. Nu credeam că pe decadenţa asta generală, funerară de-a dreptul a Patriei, neamului, limbii, Poezia mai poate subzista. Dar, se pare, m-am înşelat. Căci starea poeziei nu este armonizată, observ, cu starea morală generală. Dimpotrivă, e dizarmonică. Cu cât ne este mai rău, cu atât ne refugiem în poezie. Asta cred că ar fi o explicaţie.

Prof.univ.dr. ing. NICOLAE ROTARU

Participant la a şasea „recreaţie mare” (anuală) a spiritului activ numită „Romeo şi Julieta la Mizil” (*recreaţia creaţiei*, aşa zicând festivalului întrecerilor poetice şi epigramatice!), pe care o găzduieşte celebrul liceu „Grigore Tocilescu” şi pe care o moderează iniţiatorul fervent, magistrul harnic şi generatorul de prietenii Laur Badicioiu, ajutat cu sârguinţa şi talent chiar de director, m-am bucurat foarte mult să constat că sunt coleg de şcoală a umorului, hazului şi iuţelii minţii cu tineri de mai multă vreme ca Solomon Marcus, Corneliu Leu, Corneliu Berbente, Al. Popescu Zorica, Nicuşor Constantinescu, George Corbu, Elis Râpeanu şi Lucia Olaru Nenati, dar şi cu tineri ca mine, cu actul de identitate aproape de ultima preschimbare, precum Nicolae Dabija, Vasile Tărâţanu, Sorin Roşca Stănescu, George Stanca, Sorin Preda şi Victoria Milescu.

Un final de ghenar fast şi efervescent în care au intrat la clasă (aşteptând-o să vină şi chiar sosind - jovială, volubilă şi*freşă*, şi doamna manager educaţional şi om politic Ecaterina Andronescu!), „liceeni” creatori de înaltă clasă, de pe tot rotundul naţional, cât şi din tuspatru zări ale extensiei planetare viinde din Carpaţi, şi unde s-au ascultat luări de cuvânt de înaltă ţinută şi percutanţă intelectuală, din partea unor avizaţi slujbaşi ai verbului şi spiritului.

Răsplătiţii cu trofee, răsplătitorii lor, martorii (inclusiv şi mai ales „străinii” de peste Prut!), gazdele (o vorbă de admiraţie pentru elevele şi elevii care au fiabilizat demersurile scenariului!), partenerii media şi sponsorii, chiar şi „marii absenţi” ca Mircea Ionescu Quintus, Eugen Simion, Ştefan Cazimir şi Daniel Cristea Enache, binemerită un cuvânt de laudă şi un semn al admiraţiei mele de făptuitor de texte*vervale,* de participant la o manifestare cultural-artistică, instructiv-recreativă, ludic-umoristică elevată, binefăcătoare sufletului şi ochilor minţii.
Recunoştinţa şi obsecviozitatea,

Prof. univ. dr. ing. Nicolae Rotaru
26.01.2013

SORIN PREDA, Bucureşti
Scriitor, jurnalist
(Articol publicat şi în Fomula As, nr.1057, 14-21 februarie 2013, cu mici modificări)

Într-o dimineaţă de iarnă, la Mizil
La cel mai tare concurs de umor din ţară

Mă bucur că am ajuns la Mizil, într-o zi înciudată de ianuarie. Mă bucur că nu m-am lăsat dus de amăgirile unor prejudecăţi care îmi spuneau că Mizilul nu poate fi celebru decât prin aromele oţetului local şi veşnica întârziere a trenurilor - un trist omagiu feroviar adus celor 175 de minute hoinărite cândva de Geo Bogza în jurul gării şi retur.

Fără farfastâcuri, ifose sau alte aere închipuite, Mizilul a strâns la un loc, pentru câteva ceasuri, oameni simpli şi academicieni, smeriţi autori de epigrame şi scriitori consacraţi, precum Corneliu Leu, George Stanca sau Dan Mircea Cipariu. Trec peste umorul de mare fineţe vădit cu mult aplomb de profesorul Solomon Marcus, aşa cum trec peste dramatica mărturie a marelui intelectual de peste Prut, Nicolae Dabija, ai căror fraţi basarabeni, nemaiavând icoane din pricina bolşevicilor, se închinau la locul pustiu din perete. Se închinau la ceea ce nu mai putea fi luat niciodată din inima lor – credinţa în Dumnezeu şi speranţa în mai bine.

Dincolo de multele lucruri frumoase ale concursului, dincolo de prezenţa unor oameni politici suspect de tăcuţi şi de eleganta prestanţă a profesorului Bădicioiu, la Mizil s-a întâmplat un lucru cu adevărat formidabil. S-a întâmplat ca amintirea unui mare umorist român, pe nume Ranetti, să adune la un loc pe toţi inimoşii intelectuali ai oraşului, ca împreună să preţuiască strălucirea unei vorbe de duh sau emoţia unui vers cu rezonanţe eminesciene.

Într-o lume bântuită de însingurări şi ură, cel mai frumos şi minunat lucru este ca, măcar o dată pe an, preţ de câteva ore, să le oferi omenilor şansa de a zâmbi împreună. Şansa de a scăpa de spaime şi alte amintiri urâte prin râs; prin inteligenţă şi detaşare senină, de om superior. Om păţit, încercat şi trecut prin multe, cum se prezintă obişnuitul locuitor al Mizilului.

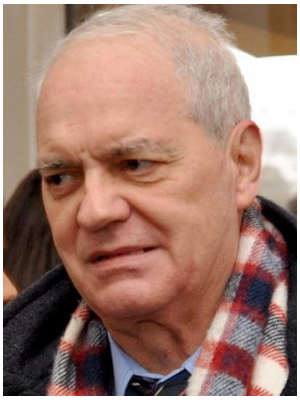

GEORGE CORBU, Bucureşti
Preşedinte al Uniunii Epigramiştilor din România
Membru al juriului la secţiunea *Epigramă*

La început de an calendaristic şi epigramatic, Mizilul oferă cadrul său, tradiţional spiritual, unei manifestări de înalt nivel cultural, privilegiind epigrama. Producţiile scrise întru celebrarea sa vor trebui publicate sub forma unei cărţi care, adăugate celebrei Zile solemne, de Caragiale, spre a nu mai vorbi de tipăriturile, intruvabile azi, ale maestrului George Ranetti, vor da samă de măreţia spiritului românesc.

VICTORIA MILESCU, Bucureşti
Scriitor, membru al juriului la secţiunea *Poezie*

Şi a fost ediţia a VI-a...

Fiecare ediţie este altfel, deşi în aceiaşi parametri ai ospitalităţii, ai respectului pentru valoare, ai prieteniei. Fiecare ediţie are loc în plină iarnă, astfel încât frigul şi zăpada pot fi adevărate teste, probe şi încercări care se ivesc în calea invitaţilor la Festivalul „Romeo şi Julieta la Mizil". Acest mic oraş, Mizil, are o inimă mare şi caldă, altfel cum să ne explicăm că sosesc aici, la sfârşitul lui ianuarie, de la distanţe considerabile, uneori de dincolo de graniţe, academicieni, profesori universitari, poeţi şi scriitori din diverse generaţii, politicieni, „personalităţi uriaşe", după cum aprecia dna deputat Ecaterina Andronescu, prezentă la cea de a VI-a ediţie a festivalului. Şi tot dânsa remarca faptul că dacă această extraordinară manifestare ar avea loc sub egida unui for cultural important, ar avea un impact cu totul special. Da, aici are loc o fericită joncţiune între generaţii, datorată unor oameni cu suflet mare, şi i-aş numi în primul rând pe dl Laurenţiu Bădicioiu, profesor la Liceul „Grigore Tocilescu", gazda evenimentului, şi pe directorul instituţiei, dl Victor Minea. Dânşii, alături de alte cadre didactice, au ştiut să-i mobilizeze, să-i instruiască pe elevii acestui liceu, şi ce copii frumoşi are liceul, să-şi primească oaspeţii ca pe nişte vedete de cinema, printre blitzuri, flori şi mape cu informaţii, au reuşit să convingă sponsori, astfel ca cei care au câştigat laurii concursului de poezie şi de epigramă să primească trofee strălucitoare, medalii, bani, şi toată lumea să se simtă minunat.

Ediţia din acest an, mi s-a părut cea mai încărcată de emoţie, şi nu puţine au fost momentele când respiraţia parcă mi s-a oprit. Pentru că aerul avea o densitate maximă de spiritualitate, de frumuseţe, aerul vibra de o înaltă elevaţie culturală. Aici, de fiecare dată, după ce invitaţii permanenţi s-au cunoscut cu nou-veniţii, la o cafea fierbinte, în cancelarie, festivitatea începe într-o sală primitoare cu intonarea imnului de stat. Puţine sunt evenimentele la care am avut ocazia să ascult în întregime imnul ţării, într-o atmosferă solemnă, cu întreaga asistenţă în picioare. După prezentările de rigoare ale gazdelor, cei din sală au fost captivaţi şi aproape copleşiţi de discursurile a doi mari români de dincolo de hotarele ţării, poeţi şi patrioţi, ce slujind limbii române cu arta lor slujesc poporul român de pretutindeni, acad. Nicolae Dabija de la Cişinău, simţindu-se la Mizil „nu ca acasă, ci acasă", şi acad. Vasile Tărâţeanu de la Cernăuţi. Aceştia au vorbit despre poezie, dar şi despre eforturile românilor de dincolo de Prut de a-şi păstra limba, credinţa, identitatea. Despre identitatea şi demnitatea naţională, despre condiţia intelectualului de azi a vorbit şi „patriarhul" festivalului, binecunoscutul scriitor Corneliu Leu, în stilul său propriu, cu pasiune, curaj şi energie, încheind într-o notă de destindere, tot caracteristică, spunând că a ajuns la optzeci de ani fiindcă a îndrăgit vinul sec de Tohani. Cât de emoţionant a fost în patetismul său perfect justificat dl prof.univ.dr. Al. Popescu Zorica omagiind curajul dlui acad. Solomon Marcus atunci când i-a luat apărarea matematicianului Traian Lalescu, fost ministru de Finanţe, când numele lui era interzis, arătând că acele „curbe de sacrificiu" au fost o măsură justă la situaţia de atunci a României etc. Cât de emoţionantă îmbrăţişarea frăţesc-solidară a celor doi mari cărturari octogenari. Dacă la ediţia precedentă dl Solomon Marcus ne-a vorbit despre relaţia subtilă dintre poezie şi matematică, acum ne-a amuzat cu o prelegere despre umorul involuntar, din belşug în perioada actuală, citând exemple savuroase extrase din mass-media, dar şi „perle" ale unor politicieni de azi. Marele absent la umor de maximă calitate a fost dl prof.univ.dr. Ştefan Cazimir, căruia i-am simţit lipsa, marele maestru în special al umorului lui Caragiale, cel care şi-a legat şi el numele de Mizil.

Umor involuntar a existat şi în unele texte trimise la concurs, şi mă refer la secţiunea Poezie, unde, ca membră a juriului, am citit creaţiile a 439 de concurenţi. Juriul nu ştie cui aparţin, are la dispoziţie doar texte numerotate de organizatori, identitatea autorilor rămânând necunoscută până la sfârşitul competiţiei. Am descoperit autori care îşi plimbă aceleaşi texte de la un concurs la altul, texte care au fost validate, şi cu care vor să meargă la sigur pentru a primi un premiu. Asemenea lucruri se pot depista uşor cu ajutorul internetului. Aproape mi se strângea inima când întâlneam o poezie bună, dar pe care o găseam apoi publicată în reviste printate ori on line, aflând astfel şi numele autorului. În acest caz, jurizarea nu mai este nici secretă, nici obiectivă, iar concurentul este eliminat pentru nerespectarea regulamentului ce prevede înscrierea cu 4 poezii nepublicate până la finele concursului. A concura cu poezii care au fost publicate ori au fost premiate la alte concursuri e o dovadă de lipsă de consideraţie faţă de organizatori şi lipsă de fair play faţă de ceilalţi concurenţi care au înţeles să respecte regula jocului. Din păcate, chiar poeţi buni, tineri, care nu au ţinut cont de acest deziderat, au fost eliminaţi fiindcă la Mizil concursurile ,,nu se aranjează". Iar eu sunt adepta principiului că fiecare trebuie să-şi facă treaba onest, acolo unde este, pentru ca întregul să funcţioneze corect şi armonios. Despre corectbooks, l-am auzit vorbind din nou pe proaspătul parlamentar, dl Sorin Roşca Stănescu, dobândind un trofeu, ,,Romeo la Mizil", pentru roşul vestimentar cu care s-a remarcat la ediţia anterioară, propunând o altă variantă a lui Romeo. De la Botoşani, venind cu un tren care a stat 3 ore în câmp, dna Lucia Olaru Nenati, în linia statornicelor sale preocupări eminesciene, ne-a captivat cu informaţii şi cărţi poştale originale având semnătura lui Matei, fratele lui Mihai Eminescu, care a locuit un timp la Mizil. Dar, cu câte personalităţi a plouat şi a nins, la această ediţie! Simpla lor enumerare ar putea trezi invidia multor festivaluri, cu o mai lungă şi mai împovărătoare tradiţie. Doar câteva nume: acad. Solomon Marcus, acad. Nicolae Dabija, acad. Vasile Tărâţeanu, scriitorul Corneliu Leu, prof.univ.dr. Nicolae Rotaru, prof.univ.dr. Alexandru Şonea, prof.univ.dr. Radu Gologan, prof.univ.dr.ing. Corneliu Berbente, conf.univ.dr. George Stanca, dr. Corneliu Zeană, Dan Mircea Cipariu, Sorin Preda, George Corbu, prof. univ.dr. Elis Râpeanu, prof. Nicolae Boaru, Vasile Larco, Ioan Toderaşcu etc.

Şi ce privilegiaţi sunt elevii acestui liceu când îşi vor aminti, peste ani, că aici i-au văzut, i-au ascultat pe... premianţii la Poezie: Marele Premiu ,,George Ranetti": Marius Grama, Galaţi; Premiul ,,Grigore Tocilescu": Raluca Dumitran, Câmpina; Premiul ,,Agatha Grigorescu Bacovia": Cezar Ciobîcă, Botoşani. Premianţii la Epigramă: Marele Premiu ,,George Ranetti": Ion Diviza, Chişinău; Premiul ,,Grigore Tocilescu": Grigore Chitul, Bistriţa Năsăud; Premiul ,,Agatha Grigorescu Bacovia": Florian Abel, com. Grindu, Ialomiţa. To;i au fost prezenţi la premiere. Cei care au făcut parte din cele două jurii sunt: Corneliu Leu, Corneliu Berbente, George Corbu, Daniel Cristea Enache, Emil Proşcan, Victoria Milescu, George Stanca, Cristina Ionescu, Nicuşor Constantinescu, Mihai Morar.

Ca în fiecare an, şi de data aceasta, ne-a întâmpinat la intrare dl. prof. Laurenţiu Bădicioiu, îmbrăcat sobru, având pe chip un zâmbet blând. Dar puţini au ştiut atunci ce era în sufletul acestui om ascunzând cu discreţie şi stăpânire bărbătească o tragedie din propria-i familie. Când mi-a spus la telefon: ,,Doamnă, vă rog să-mi trimiteţi mai repede notele să o mai prind în viaţă pe sora mea, la spital", am îngheţat. Deşi sora îşi trăia ultimele clipe, profesorul Laurenţiu Bădicioiu şi-a făcut datoria impecabil faţă de concurenţi, invitaţi, faţă de tradiţia acestui festival care merge mai departe. Vă mulţumim, domnule Profesor!

Prof. univ.dr.ing. CORNELIU BERBENTE, Bucureşti
Vicepreşedinte al Clubului „Cincinat Pavelescu”
Membru al juriului la *Epigramă*

Festivalul din acest an a confirmat linia ascendentă a unui eveniment cultural, desfăşurat într-o ambienţă prielnică, plăcută, care atrage şi te duce pe înălţimi, tocmai pentru că nu caută să le impună cu dinadinsul. Cu participarea unor personalităţi puternice, de elită, care se vedea clar că au venit din plăcere, dornice să contribuie la crearea unei comuniuni în care toată lumea să se simtă bine, nu ca să iasă ele în evidenţă. Iată că se poate şi acest lucru la români, dacă nu peste tot, atunci la Mizil, la Liceul”Grigore Tocilescu”! Mulţumim Liceului, gazda noastră, şi coordonatorilor Festivalului, Profesorilor Laurenţiu Bădicioiu şi Victor Minea.
Ca membru al juriului la secţiunea “Epigrame”, remarc creşterea numărului de participanţi la 145, şi mai ales creşterea calităţii epigramelor trimise.
În ce priveşte luările de cuvânt, mă voi menţine pe linia umoristică şi voi menţiona doar spumoasa şi interesanta “lecţie” predată de Acad. Solomon Marcus privind umorul involuntar. Aş comenta şi astfel: “Umorul e un dar major/Şi face bine tuturor./Chiar proştii au umor, măcar/Că e umor involuntar.”
Dar, fără a micşora meritele adunării “în plen”, festivalul a continuat mai în forţă, în ceea ce priveşte epigrama, la masa care a urmat la Restaurant. Aici au recitat epigrame (şi poezii) epigramişti ca : Ion Diviza (câştigătorul “Marelui Premiu” pentru epigrame), Efim Tarlapan - ambii din Republica Moldova-, Nicuşor Constantinescu, Corneliu Zeană, Vasile Larco, Elis Râpeanu etc. şi subsemnatul . În ceea ce mă priveşte, am fost impresionat de faptul că am primit aplauze la scenă deschisă, pentru o epigramă “mai altfel”, care sună aşa: ”În faţa adevărului lumesc,/ Eu nu mă-nclin, ci doar mă îndoiesc./ În faţa adevărului divin/ Neîndoindu-mă, adânc mă-nclin.” Aceasta dovedeşte că oamenii sunt sensibili la un spectru mult mai larg de ironie decât s-ar părea.

Prof. univ.dr. ECATERINA ANDRONESCU, Bucureşti
Preşedinte al Comisiei de Învăţământ din Camera Deputaţilor
Rectorul Universităţii Politehnica Bucureşti

Vă mulţumesc pentru invitaţia pe care am onorat-o, chiar dacă vremea nu era prea încurajatoare. Aici este o întâmplare pe care n-ai cum s-o uiţi vreodată. Este prima dată când vin şi, dacă o să mă mai invitaţi şi, chiar dacă nu o să mă mai invitaţi, eu vă promit că o să recidivez pentru că realmente ceea ce se întâmplă aici, la Mizil, este aproape un miracol. Asta pentru că se întâmplă în Liceul „Grigore Tocilescu” unde cei care s-au străduit au adunat aici personalităţi uriaşe în faţa cărora n-ar trebui să vorbeşti, ci să taci şi să le asculţi. Eu cred că, cu asemenea evenimente, ca acesta din acest liceu noi reuşim să ne arătăm identitatea şi cred că lucrul acesta avem datoria să-l facem şi să-l multiplicăm în toate şcolile din ţară. Sper să se mediatizeze evenimentul Dvs. deoarece el face parte din lucrurile normale care ar trebui să se întâmple în şcoală.
Vă felicit pentru modul în care aţi reusit să polarizaţi atenţia şi prezenţa unor personalităţi remarcabile. Cu toată consideraţia şi cu tot respectul vă apreciez pentru ceea ce sunteţi.

Vă doresc să rămâneţi mereu „şcoala prin care se înalţă neamul”, aşa cum atât de frumos spunea Nicolae Iorga. Felicitându-vă pe dumneavoastră şi pe dl. Minea pentru ceea ce faceţi la Mizil vă asigur de toată consideraţia mea.

EMIL PROŞCAN
Primarul oraşului Mizil, membru al juriului la secţiunea *Poezie*

Ca o spovedanie a devenit acest concurs

Mândria mizileană astăzi cunoaşte o serioasă motivaţie. Oameni de mare valoare, personalităţi de marcă, oameni care de bună voie se pun în slujba celorlalţi oameni folosind ca instrumente principale cunoaşterea, dreptatea, adevărul, echilibrul, sensibilitatea şi mai ales sufletul, sunt astăzi aici, acum, la noi. Şi cât de greu se găsesc acum asemenea oameni!

Aici nu se va vorbi, nu se vor rosti simple cuvinte, nu se vor ţine discursuri... Se va ofta, zâmbi, ţipa, şopti, DESPRE VIAŢĂ! De aceea ce se întâmplă acum aici nu se opreşte în spaţiul acestei săli, adevărul din puterea cuvântului rostit va trece din dimensiunea aşteptării în cea a zâmbetului, motivându-l! Zâmbetul trist sau zâmbetul adevărat! Zâmbetul atât de mult hulit, înfricoşat, obligat să se afunde în ascunzişurile neînţelegerii şi nedreptăţii. Zâmbetul cu care ne respirăm speranţa. Azi, aici, totul va fi precum o coamă de cal sălbatic slobozit în cerurile lumii!

Vă mulţumesc pentru sărbătoarea pe care o generează prezenţa Dvs. cu adevărurile ce le purtaţi şi, uneori, la ceas de popas, le eliberaţi zborul. Să-mi fie iertat că nu fac remarci, omisiunile, pe care cu siguranţă le-aş face, nu ar simple greşeli, ci nedreptăţi şi sunt, deja, prea multe.

Îmi place să spun că orice act de cultură, indiferent de amplitudine, este şi un gest de protest împotriva a tot ce se întâmplă strâmb peste tot acum şi am convingerea că prin cele spuse aici, aşa va fi.

În legătură cu concursul de epigramă şi poezie! Am avut onoarea să mă număr printre membrii juriului şi mi-ar plăcea să cred că nu în virtutea funcţiei de primar s-a întâmplat asta. Nu am socotit, dar cred că am citit în jur de 2000 de poezii, de fapt gânduri, mesaje, trăiri, dorinţi... Dincolo de responsabilitatea şi timpul ce a trebuit să-l fac rost pentru toate materialele primite, vreau să vă spun că a fost o experienţă interesantă. Într-o carte te întâlneşti, de regulă, cu aceeaşi nuanţă, acelaşi stil. Parcurgând materialele primate, am citit mai multe cărţi deodată. La fel ca în viaţă, am întâlnit de toate: stângăcie, jocuri (de cuvinte), timiditate, resemnare, dar şi văpăi de lumină, cristale de zâmbet, explozii din dreptul elementar de a fi. Ca şi în viaţă am întâlnit lacrimă, sărăcie, putere, slăbiciune, zâmbet, speranţă... Nu putem vorbi ca de un simplu concurs de poezie! Prin dimensiune, varietate şi conţinut, e mult mai mult. Câştigul cel mai mare, după părerea mea, constă în faptul că a făcut să existe toţi cei care au concurat, adică toţi acei oameni care simt mai mult din tot ce există, care reuşesc să se conexeze cu durerea sau bucuria, care reuşesc să fie adevăraţi. Ca uşa deschisă a unui sanctuar din care răzbătea invitaţia: „Hai veniţi aici! Veniţi şi spuneţi despre viaţa voastră! Veţi fi ascultaţi şi înţeleşi!”Ca o spovedanie a devenit acest concurs! Şi, tot ca în viaţă, sunt învinşi şi învingători! Câteva din multele versuri care mi-au luminat sufletul şi m-au făcut să intuiesc sensibilitatea celui ce a scris: „singurătatea miroase a Dumnezeu”, „am vrut să-ţi spun că te iubesc, dar primăvara mi-a luat-o înainte”, „plouă cu tine în sufletul meu”, „sub lunetele ochelarilor tăi, au loc suferinţele mele”, „sunt conştient că va veni o zi când voi fi anunţat că unul din părinţi s-a stins din viaţă. Atunci, cu lacrimi pe obraji şi în suflet, voi lăsa lucrul meu şi casa mea şi familia mea, îmi voi lua crucea în spate şi mă voi întoace acasă”, „Eu ascult fulgii / cum îşi dezlipesc umbrele de pe culorile cerului / şi-apoi cad, cad / îngreunându-mi inima / ca acatistele altarul...”, „mi-e dor de femeia

care ninge, „îmi beau cafeaua caldă / şi trecutul ia diferite forme umane ce / îmi ies din corp ca nişte câini ce nu au fost legaţi niciodată şi se joacă în aer / în jurul meu / se joacă cu mintea mea, o muşcă / apoi îmi muşcă viaţa şi mă arunc în zăpadă ca un înger / plecat în căutarea voastră / e frig / focul meu s-a stins / veniţi şi aruncaţi lemne în mine.”, „Astăzi este lună plină-n cinstea ta / Şi-aş fi murit dar vin caii zăpezii / Să-mi bocăne potcoava în pereţi”, „noaptea se lasă odată cu tine / oboseala din suflet o mototolesc şi-o arunc”, „la polii fiinţei / liniştea spune poveşti / sub flacăra sufletului / care pâlpâie în beznă”, „bunicul a plecat de acasă şi nu s-a mai întors / s-a dus să prindă cerurile în mână în plimbări spre infinit”, „Somn uşor / noaptea fuge-ntr-un picior, / cu sandale de argint”, „mama / îşi strânge sărbătorile în şorţ / făcându-le ghem / şi mi le pune în valiză / înainte de ultima plecare”, „Ţurţuri îndoliaţi de nesomn cresc / ca nişte plante în ombilicul / acestui amurg, / mi-e dor să mor lângă tine, mamă! / ţi-au înflorit printre aripi / cuvinte de adio... / glonţuri de neant, de tăcere îţi zgârâie / lutul din irişi stinşi în cafeaua plânsului meu / mie dor, groaznic dor de tine, mamă!”, „pe alei contorsionate de ploi şi rugină / plimbăm umbre zgribulite / cerşim un răsărit de lună să acoperim / singurătăţile evadate din noi / pomii îşi înghit limbile până la rădăcini / să nu-i doară nodul crescut în frunte de / atâtea frunze îngălbenite / cerul se agaţă de un felinar stingher şi el / de cât întuneric poate încăpea între două / tăceri / timpul ca un lup flămând / stă paznic la turma de vise”, “clopote bat / într-un suflet de iarnă / a nins... / sub nămeţi / primăveri sădesc necuvinte / în inimi plăpânde / şi stele de nea / se sting însigurate-n abis / a nins la apus cu fluturi ucişi”, „Eu nu cred că există poezie minunată în sine. / deci, nici poet minunat în sine. / De fapt, cred că omul are două suflete şi nu unul. / Desigur că unul dintre ele, este sufletul poeziei”.

Un gând special pentru Laurenţiu Bădicioiu, sufletul acestui festival, festival ce încearcă să descopere pe cei frumoşi, buni la suflet... Nimic din ceea ce trece peste noi nu este întâmplător! Depozităm în adâncul nostru extremele trăirilor şi aşa naştem zâmbete sau lacrimi. Nu primim pedepse ci doar mostre de viaţă adevărată. Sunt convins că durerea şi bucuria au fost dintotdeauna laolaltă, poate şi pentru a se motiva una pe cealaltă sau poate pentru a preţui mai mult oamenii, viaţa şi tot ce avem în jur.

Închei mulţumindu-vă tuturor că aţi făcut să existe această zi, aceste momente! Dincolo de prea multă durere şi chiar disperare ce oamenii o au tot mai mult în jur, câţiva oameni frumoşi şi buni la suflet, astăzi, 26 ianuarie, au venit la Mizil să spună despre adevăr, duioşie, demnitate, iertare şi să demonstreze că speranţa există şi viaţa este extraordinară.

La mulţi ani, Liceu „Grigore Tocilescu”, cu toţi cei care au fost şi vor fi! La mulţi ani, oameni!

Prof. HORIA TOMA, Ploieşti
Inspector şcolar general în judeţul Prahova

Dragilor mei colegi de la Liceul Teoretic„Grigore Tocilescu” din Mizil le adresez sincerele mele mulţumiri pentru festivalul cu care onorează judeţul nostru şi pentru contribuţia lor consistentă la prestigiul învăţământului din judeţul nostru. Am participat la ultimele ediţii şi i-am urmărit pe toţi cei care vin cu asiduitate aici. I-am urmărit şi admirat întru tot ceea ce au făcut. Atât distinşii noştri oaspeţi din Basarabia, cât şi distinşii oaspeţi de la Bucureşti, de pe tot cuprinsul ţării.

Îi mulţumesc vechiului meu prieten, domnul director Victor Minea şi-i urez şi lui Laurenţiu Bădicioiu să le ţină Dumnezeu obiceiul. Nu în ultimul rând trebuie să-i mulţumesc domnului primar Emil Proşcan, un om care este aproape de actul de cultură, o persoană cu aplecări şi preocupări literare, pe care dumneavostră deja le cunoaşteţi.

Prof. GHEORGHE MATEI, Ploieşti
Fost inspector şcolar general

Ca absolvent al acestui prestigios liceu, mă bucur că am putut sprijini la început şi participa mai apoi mereu la această „întâmplare" care, apărută ca o timidă dar îndrăzneaţă încercare nu cu mult deasupra unei „serbări şcolare" a devenit, iată, în doar şase ani, o autentică şi de substanţă manifestare culturală ale cărei tentaţii artistice adună an de an românii atât din întreaga „România Mare" cât şi din alte colţuri, nu puţine, ale lumii. Plecăciuni ilustrelor personalităţi care au onorat cu prezenţa domniilor lor cea de-a VI-a ediţie a Festivalului Internaţional (de acum) al umorului: „Romeo şi Julieta la Mizil". Felicitări inimoşilor şi stăruitorilor organizatori precum şi tuturor acelora care au simţit pentru acest festival ca d-l Minea şi d-l Bădicioiu.
Mulţumiri sponsorilor care au înţeles nobleţea unei investiţii într-un veritabil act de cultură.

Prof. MIHAI MORAR, Ploieşti
Inspector de specialitate, Inspectoratul Şcolar Judeţean Prahova
Membru al juriului, secţia „Epigramă"

Festivalul de la Mizil-de acum cu o istorie clară- s-a impus în peisajul românesc al festivalurilor de creaţie, al concursurilor cu o largă deschidere naţională şi internaţională. Deşi poezia are preponderenţă în ceea ce priveşte cantitatea creaţiilor, consider câştigată epigrama, în contextul literar actual. Participarea unor nume sonore ale culturii româneşti, atât la jurizare, cât şi ca invitaţi, încadrează acest festival în categoria grea a evenimentelor de acest gen la nivelul judeţului Prahova, cât şi la nivel naţional. Felicităm organizatorii, gazde primitoare din toate punctele de vedere, urându-le putere de muncă, dorinţa de a aduce noi dimensiuni în desfăşurarea ediţiilor viitoare ale festivalului.„Romeo si Julieta la Mizil"-un nume inspirat, ca o după-amiază liniştită de duminică.

Prof. univ.dr. RADU GOLOGAN, Bucureşti
Preşedinte al Societăţii de Ştiinţe Matematice din România

Un loc legat de vechiul comerţ munte-câmpie, cu oameni minunaţi şi probabil cu un umor ancestral, dacă s-a menţinut şi a reînviat mereu. M-am simţit minunat şi descătuşat de grijile mereu presante.
Dă-**Mi zil e**, Doamne, să mai particip!

Prof.univ.dr. GHEORGHE BREZEANU, Bucureşti

O manifestare culturală de prestigiu

Prin structură şi modul de organizare şi desfăşurare, prin obiectivele şi scopul declarat, festivalul internaţional de poezie şi epigramă ocupă un loc aparte în categoria manifestărilor literare din ţara noastră.
Onorat fiind de a participa la festival (ed.VI-2013), mărturisesc mirarea şi surprinderea de a mă afla la un alt festival decât cel tradiţional. Prin desfăşurarea sa am avut conştiinţa de a mă afla la un forum în care, cei reuniţi, au adus în dezbatere (folosind ironia epigramei sau evidenţierea, cu umor, a unor moravuri şi năravuri), starea societăţii româneşti.
S-au distins prin atitudinea analitică a unor stări şi fapte din viaţa culturală, socială, politică şi de nuanţă economică reprezentanţi de seamă ai culturii: maestrul Corneliu Leu, academicianul Solomon Marcus şi, de peste Prut, academicianul Nicolae Dabija.
Dând dovadă de adevărată măiestrie în organizarea şi dirijarea evenimentelor din program dar mai ales de stăpânire a dezbaterilor şi de orientare a acestora în spiritul obiectivelor festivalului, amfitrionii manifestării, profesorii Bădicioiu Laurenţiu şi Minea Victor, s-au bucurat de toată recunoştinţa participanţilor la acest eveniment de importanţă naţională şi internaţională, Festivalul de Poezie şi Epigramă „Romeo şi Julieta la Mizil”.

Prof. univ.dr. ANDREI VERNESCU, Târgovişte

Felicitări, aleasă consideraţie şi apreciere! Cele mai bune urări, pentru anii care vor veni, în frumoasa lucrare culturală, ziditoare şi înălţătoare pe care o faceţi!

Dr. LUCIA OLARU NENATI, Botoşani

O mare apreciere celor care au făcut din acest Festival de la Mizil o adevărată sărbătoare culturală de nivel naţional. Adică: prof. Laurenţiu Bădicioiu, alias „argint viu”, dl.primar, Emil Proşcan, intelectual şi scriitor, dl. Victor Minea, directorul liceului, care a ştiut să sprijine iniţiativa fără să încerce a-şi asuma meritele altora, precum din păcate, se întâmplă atât de des. Dl. Minea, s-a dovedit a fi un om activ, de caracter, cu care prof. Bădicioiu face aceasta echipă redutabilă în care antrenează tot colectivul liceului pe care l-au transformat de ani buni într-o instituţie culturală de faimă naţională şi nu numai. Rar sunt asemenea oameni şi ei trebuie scoşi din discreţia lor funciară şi apreciaţi cum se cuvine. Desigur că ei ar trebui să fie regula, dar ştim bine că sunt excepţia.

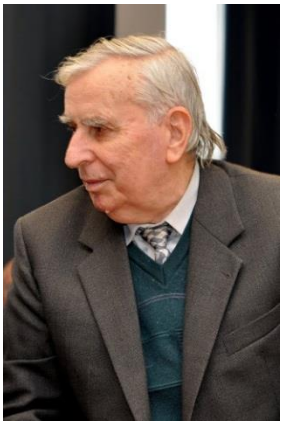

NICUŞOR CONSTANTINESCU, Bucureşti
Epigramist, membru al juriului la secţia *Epigramă*

Se ştie că, mai ales în ultimii ani, în multe oraşe din Ţară se organizează festivaluri şi concursuri de satiră şi umor în cadrul cărora epigrama, poezia şi proza umoristică, fabula şi parodia deţin capul de afiş şi se află la ele acasă. Şi este lesne de bănuit că astfel de manifestări bucură sufletul celor care participă la ele, descreţesc frunţile, stârnesc zâmbete, îi determină pe oameni să uite, măcar pentru o clipă, de greutăţile care îi apasă, să privească viitorul în culori optimiste şi cu mai multă încredere, să se descătuşeze de grijile momentului şi poate să treacă mai uşor peste neajunsurile care le marchează existenţa. Spunea Anatole France că „Fără ironie lumea ar fi ca o pădure fără păsărele” iar Chamfort era convins că „O zi cu adevărat pierdută este cea în care nu ai râs”. Şi tocmai aceasta este sau ar trebui să fie menirea unor astfel de manifestări şi publicaţii de umor: să-i facă pe oameni să zâmbească, să le înveselească chipul şi inima, să le insufle voie bună, să împrăştie norii care nu de puţine ori, ne întunecă trăirea.
Şi dacă până nu demult s-a crezut că festivalurile şi concursurile de satiră şi umor ca şi cele de poezie se pot organiza numai în oraşe mari, de regulă reşedinţe de judeţe, există dovezi grăitoare că astfel de manifestări pot avea loc şi se pot bucura de succes şi în localităţi mai mici, în măsura în care acolo există oameni entuziaşti şi pricepuţi, edili receptivi şi de ispravă, dornici să ofere comunităţilor locale momente cultural distractive de o înaltă ţinută artistică.
În acest sens aş evidenţia Festivalul „Romeo şi Julieta la Mizil”, devenit deja tradiţie şi ajuns la cea de-a VI-a ediţie, care s-a desfăşurat în ultima decadă a lunii ianuarie în oraşul Mizil, oraş despre care Geo Bogza scria în 1938: „E poate timpul să se afle în întreaga ţară ce-i Mizilul – Mi-zi-lul – cum trăiesc, cum gândesc, la ce visează, cum iubesc şi cum mor, acolo, în urbea lor, oamenii aceia peste care de atâţia ani planează, batjocoritor, zâmbetul marelui umorist.”
În ceea ce mă priveşte, nu aş crede că oamenii acestor locuri trăiesc, iubesc şi mor alt fel decât aiurea, dar sunt convins că ei gândesc şi visează mai frumos decât alţii, aspiră spre mai mult, îşi iubesc ţinutul natal şi îşi venerează înaintaşii, se implică cu mai multă dăruire în propăşirea spirituală a unor locuri cândva anonime şi uitate de lume, dau dimensiuni şi sensuri noi vremurilor în care trăiesc, cu alte cuvinte fac istorie. O dovadă în acest sens o constituie şi Festivalul „Romeo şi Julieta la Mizil”, la care au participat sute de epigramişi şi poeţi din ţară şi de peste hotare (Rep. Moldova, Ucraina, Canada, Germania, Belgia, Israel, SUA etc.) cu lucrări originale şi valoroase. Această manifestare s-a bucurat de o ţinută elevată, distinsă şi prestigioasă şi datorită faptului că a fost onorată de prezenţa unor personalităţi marcante: academicienii Solomon Marcus, Nicolae Dabija(de la Chişinău), Vasile Tărâţeanu (Cernăuţi), senatorii Ecaterina Andronescu şi Sorin Roşca Stănescu, scriitorii Corneliu Leu, Victoria Milescu, Elis Râpeanu, George Corbu, preşedintele Uniunii Epigramiştilor din România, Corneliu Berbente, profesori universitari, cercetători, foşti elevi ai şcolilor din Mizil care, în intervenţiile şi evocările lor au subliniat valoarea manifestării literar umoristice şi meritele orgnizatorilor.
Este aproape sigur că acest festival nu s-ar fi bucurat de succes, de popularitate şi prestanţă nu şi-ar fi îmbunătăţit conţinutul şi formele de manifestare, de la o ediţie la alta, nu ar fi atras atât de mulţi şi valoroşi participanţi fără aportul şi implicarea directorului liceului, profesorul Victor Minea, fără efortul şi rigurozitatea dascălului de matematică Laurenţiu Bădicioiu şi fără existenţa unui coordonator în persoana primarului Emil Proşcan care ştie, în calitate de ales al mulţimii, să dirijeze orchestra, să armonizeze voci, să stimuleze energii, să încurajeze iniţiative, să răsplătească eforturi.
Nu mai încape nicio îndoială că sintagma „Omul sfinţeşte locul” poate avea şi chiar are şi la Mizil nu doar o semnificaţie metaforică.

ION DIVIZA, Chişinău
Câştigător al Marelui Premiu „George Ranetti” la *Epigramă*

Domnilor profesori Bădicioiu şi Minea,
Aţi dăruit culturii române, românilor de pretutindeni un festival... jos pălăria! Festivalul Internaţional de Poezie şi Epigramă "Romeo şi Julieta la Mizil" a fost conceput, probabil, din capul locului, ca o manifestare culturală extraordinară, având în vedere data şi locul desfăşurării, mai puţin obişnuite, includerea în concurs, în tandem, a poeziei lirice şi a epigramei, idee ce s-a dovedit a fi inspirată şi de bun augur, precum şi participarea la festival a unor personalităţi de excepţie ale ştiinţei şi culturii naţionale. Mai mult decât atât, nu aţi neglijat nici aspectul politic, educativ-patriotic al manifestării, invitând personalităţi din diaspora românească, din Basarabia şi Bucovina, pământuri româneşti ce rămân înstrăinate teritorial, dar nu şi spiritual.
Condiţiile climaterice nu au favorizat nici în acest an deplasarea invitaţilor la festival. Deja în cadrul manifestărilor festivaliere am aflat că unii participanţi (bunăoară, doamna deputată Ecaterina Andronescu) au ezitat, dintru început, să ia calea Mizilului pe viscolul de afară. Oricum, Sala de festivităţi a Liceului „Grigore Tocilescu” s-a dovedit a fi neîncăpătoare pentru participanţi, lucru ce se întâmplă destul de rar la festivalurile de poezie şi cele de epigramă din România.Trebuie să vă spun că noi, invitaţii din Basarabia, nu am avut nicio clipă de ezitare – venim sau nu venim. Ne-am adunat, des-dimineaţă, la redacţia săptămânalului „Literatura şi Arta” şi urmăream cu multă nelinişte buletinele de ştiri cu datele sinopticienilor: vămile erau închise, drumurile blocate atât în Basarabia, cât şi în România. Până la amiază domnii acad. Cimpoi şi Dabija trebuia să participe, de asemenea, la un eveniment cultural la Bârlad. Însă chiar şi după ora 10.00 se transmitea că drumul prin Huşi este în continuare blocat, deci era clar că nu mai reuşim să ajungem la Bârlad. Pentru direcţia Mizil mai rămânea valabilă doar deplasarea pe calea ferată. Deci am luat hotărârea să mergem cu trenul. La ora 16.30 ne-am întâlnit la gară – dl acad. Dabija, tânăra poetă Zina Bivol şi eu. Când colo, constatăm că trenul îşi schimbase orarul şi... plecase.Din fericire, dl Dabija avea o variantă de rezervă – ginerele său Ion Dobzeu, bucureştean, care ar fi trebuit să plece în Ţară două zile mai târziu, a acceptat să ne ajute să ajungem la festival. Am intrat în România prin unica vamă ce mai funcţiona fără probleme, cea de la Cahul-Oancea. S-a dovedit că drumurile din România erau mai puţin înzăpezite decât cele din Basarabia. Cu ajutorul lui Dumnezeu, după miezul nopţii, pe la ora 1.00, am ajuns, fără prea multe peripeţii la hotelul „Maximus”, unde am fost găzduiţi şi omeniţi de Domniile Voastre.
Vă mulţumim din suflet, domnilor profesori. La Mizil ni s-a făcut o primire pe cinste. Atmosfera de la festival a fost una deosebit de caldă, am trăit o adevărată sărbătoare a sufletului. În Sala de festivităţi a Liceului „Grigore Tocilescu" spiritul a fost în largul său. Prezentatorii au excelat în remarci şi replici inteligente, pline de umor, publicul fiind de o receptivitate aparte. Mai multe discursuri şi prezentări ne-au lăsat în suflet impresii de neşters. Atât Gala premiilor, cât şi masa festivă, la care s-au declamat epigrame şi versuri lirice, s-a cântat în grup sau solo, revelându-ni-se şi o serie de apreciabile talente muzicale, au imprimat festivalului pecetea unui act cultural inedit. Mulţumim din suflet, domnilor profesori Bădicioiu şi Minea. Să dea Domnul ca flacăra spirituală şi profund naţională a acestui festival să nu se stingă nicicând. AVE!

Madrigal

Mizil – Per aspera ad astra! –
Frumos şi tânăr chipul tău;
Tu ţi-ai deschis la timp „Fereastra”
Să te admir din Chişinău!

RALUCA DUMITRAN, Câmpina
Premiul „Grigore Tocilescu” la *Poezie*

26 ianuarie 2013; o zi din noianul anilor, cu o semnificaţie spirituală deosebită pentru că în această zi a avut loc Festivalul Internaţional „Romeo şi Julieta la Mizil“ care a lăsat ceva în inimile celor prezenţi: poate un timp, poate un loc, poate pe amândouă. A lăsat ceva peste care anotimpurile n-or să ningă cu uitare.
Solicitată să scriu câteva impresii despre Festival, am realizat că îmi va fi foarte greu. Am încercat să prind , în palme, pentru o clipă, izbânda lucrurilor cu greu săvârşite. Da, aţi înţeles foarte bine, lucruri „cu greu săvârşite”, din cel puţin două motive: cât de greu i-a fost unui juriu să aleagă trei nume din aproape 470 şi cât de greu le-a fost organizatorilor să pregătească un festival de o asemenea anvergură. Atmosfera festivalului de la Mizil mi-a apărut sub o lume de vis.
Evenimentele zilei au fost de fiecare dată, surprinzător de proaspete şi nealterate. Într-un spaţiu de legendă-oraşul Mizil-s-au reunit poeţi, scriitori, personalităţi culturale marcante, dar şi mânuitori de condeie în formare, magicieni care încearcă să transforme cuvintele limbii române vechi şi înţelepte în pietre preţioase.
M-a impresionat, în mod deosebit, mereu primitoarea gazdă, intelectualul de excepţie, cu o solidă cultură, neobositul profesor Laurenţiu Bădicioiu, mereu tânăr…şi neliniştit (despre care am înţeles, mai apoi, că se află într-un moment de profundă tristeţe) şi V. Minea, directorul şcolii, competent conducător şi totodată coordonator, deşi matematician, iubitor de poezie, ambii cu un bogat simţ al umorului, cu solide veleităţi scriitoriceşti, care se completează reciproc. M-a impresionat coeziunea factorilor care au organizat acţiunea şi modul în care a fost condusă.
Este iarnă. Dar în grădina sufletului meu a intrat năvalnic primăvara, pentru că printre cei trei premianţi m-am numărat şi eu.
Din alocuţiunile marilor personalităţi culturale marcante, prezente la Festival, am învăţat că trăirea nu trebuie văzută ca o delectare epicureică, nici ca o dezlănţuire a poftelor fără sens şi orizont, ci ca o împlinire de sine. A trăi plenar viaţa, bucurându-te de ea, a te bucura de ea explicând-o – acesta este tâlcul optimismului. Un caier tânăr împarte timpul pe potecile sufletului şi totul este pieritor, în afară de însuşirile sufletului şi ale minţii. Tot alocuţiunile marilor personalităţi mi-au întărit idea că tinereţea este o enigmă, iar vârsta matură – dezlegarea ei. Şi de data aceasta am rămas profund impresionată de atmosfera de aici. De ce ? Pentru că aici am întâlnit o lume, o lume mereu aceeaşi-lumea organizatorilor-o lume mereu alta, unde fiecare pătrunde pentru o clipă eternă şi această lume are un nume, născut din culori şi din vise, lumea creaţiei care a fost şi lumea creaţiei care va fi. Fie ca Dumnezeu să dea organizatorilor un zâmbet pentru fiecare lacrimă, un răspuns la fiecare întrebare, câte o binecuvântare la fiecare pas.

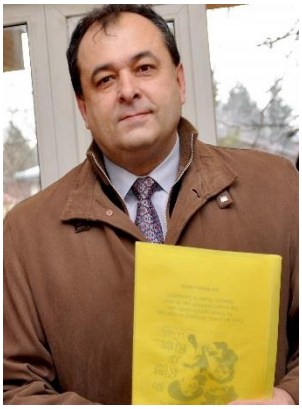

Prof. Constantin MOLDOVAN, Mănăstirea Humorului – Suceava
Menţiune la *Epigramă,* primar

A fost odată ca niciodată... A fost un Festival cum nu s-a mai pomenit, tocmai în oraşul lui Ranetti, unde poezia şi epigrama şi-au dat întâlnire cu oameni de înaltă ţinută intelectuală. I-au zis „Romeo şi Julieta la Mizil”, iar cea de a VI-a ediţie a devenit deja istorie. Au participat 584 de concurenţi, români din 14 ţări, care s-au duelat în versuri şi poante, totul fiind scăldat într-o baie de... vin! Când spun Mizil, se face primăvară în suflet, iar gândul îmi aleargă bezmetec pe tărâmul amintirilor... Am întâlnit acolo oameni deosebiţi, în prezenţa cărora, oricât de sărac ai fi din punct de vedere spiritual, simţi cum te atinge frumuseţea înălţătoare a clipei. Vreau să le mulţumesc domnului primar Emil Proşcan, domnului director Victor Minea, domnului Ondin-Adrian Ondin, domnului Şerban Cătălin, domnilor profesori de la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, elevilor, funcţionarilor din cadrul primăriei Mizil, sponsorilor şi tuturor celor care, nevăzuţi poate, fac posibil acest Festival de poveste... În ceea ce te priveşte, Laurenţiu, parcă te ştiu de când lumea. Sunt sigur că momentele petrecute împreună pot constitui începutul unei frumoase şi trainice prietenii. Totul a fost la superlativ, drept pentru care mă înclin în faţa organizatorilor cu recunoştinţă, nutrind speranţa că Dumnezeu va porunci timpului să aibă răbdare cu noi, măcar încă un an, pentru a ne revedea la Mizil. Care Mizil, dacă n-ar fi, mult… mai puţin s-ar povesti! În semn de respect pentru acest Festival al prieteniilor nemuritoare şi pentru oamenii care îl fac posibil, o să încalec pe-o şa, încheind aşa:

Aş vrea, cea de pe urmă epigramă,
De-o fi să mor departe-ntr-un azil,
S-o scriu, ca Păstorel, uitând de dramă
Şi-apoi, s-o ducă poşta... la Mizil!

IOAN TODERAŞCU, Costeşti, Vaslui
Epigramist

Şi ediţia din acest an a fost o frumoasă reuşită. De fapt, cum să nu fie aşa din moment ce la festivalul din Mizil ai marea bucurie să întâlneşti atâtea personalităţi de seamă din ţara noastră? E o plăcere să-i priveşti şi să-i asculţi pe aceşti oameni, adevărate repere în domeniile în care îşi desfăşoară activitatea. Felicitări şi mulţumiri gazdelor pentru organizarea festivalului şi pentru invitaţia făcută! Plec acasă cu bateriile încărcate şi cu multe amintiri dragi sufletului meu. Rămâneţi sănătoşi, dragii mei prieteni: Laurenţiu Bădicioiu, Victor Minea, Emil Proşcan, Ion Busuioc. Sunteţi minunaţi!

Mizilul, vizavi de celelalte oraşe din România
Că Mizilul iese din tipic,
Se cunoaşte, fără îndoială;
Ca oraş, e-un fel de mizilic,
Cultural e-un fel de capitală.

Ing. LAURENŢIU GHIŢĂ, Bucureşti
Epigramist
Felicitări din nou harnicilor şi entuziaştilor organizatori! Şi, pentru că sunt un epigramist, prin definiţie „înţepător”, o glumă vizând (nu numai în Mizil), coloratura unei mari părţi a populaţiei:

Merg pe stradă şi, util,
Cred c-ar fi să schim sceneta,
Din „Romeo şi Julieta”
În „Othelo la Mizil!”

Conf.univ.dr. CORNELIU ZEANĂ, Bucureşti
Medic primar cardiolog,
preşedintele Mişcării Europene din România

Mizilul, din nou la înălţime!
Festivitatea de premiere pentru epigramă şi poezie, ianuarie 2013, ţinută în Sala de festivităţi a prestigiosului liceu „Grigore Tocilescu”, devenită neîncăpătoare pentru numărul mare de participanţi din ţară dar, spre bucuria sufletului nostru şi de peste Prut, a fost emoţionantă. Cuvântările dlui Nicolae Dabija şi ale dlui Vasile Tărâţanu ne-au mers la inimă. Epigrame şi poezii de calitate. Dacă epigrama are forma sa consacrată, poezia actuală , apreciată de juriu, renunţă la prozodie şi la rimă, devine un gen special, comprimat, de proză. Poezia devine mai puţin gustată, respectiv difuzată, în larga lume a doritorilor-iubitorilor de poezie, cercul cititorilor se restrânge, este mai puţin declamată şi nu se pune pe muzică. Juriul, mai elitist şi exersat în degustarea unei atari poezii, a apreciat-o cum se cuvine. Epigrama, spumoasă ca de obicei, poante care îşi merită numele, dar, din păcate, timpul, parcă prea ocupat cu discursuri, i-a cam restrâns pe epigramişti.
Festivalul (festivitatea) era literar, anumite discursuri ministeriale sau firitiseli nu-şi prea aveau locul, dar, una peste alta, a fost o zi minunată, care a demonstrat starea de veghe şi avânt a culturii şi creatorilor. Chiar dacă Ministerul Culturii nu-şi prea dovedeşte existenţa. Speranţele puse în ministrul (fost) Kelemen Hunor nu s-au confirmat. Relativ la numirea sa am o epigramă: Cultura noastră prinde zgură / Căci scriitorii nu au har. /Normal să pună, la Cultură, /Ministru, un veterinar. Chibzuinţa trecutului guvern în această alegere am ilustrat-o şi cu epigrama: Vrând cultura să renască/ Hotărâră aşadar / Nimerit s-o păstorească/ Medicul veterinar.
Revenind la competiţie, regret faptul că două epigrame au fost comunicate juriului cu greşeli. Cer scuze, dar epigramiştii nu pot muia peniţa doar în miere. Apreciem la superlativ efortul d-lor Bădicioiu şi Minea!

ION BUSUIOC, Mizil
Avocat, fabulist
„Romeo şi Julieta” la Mizil tinde să se mondializeze...
Atenţie la universalizare...

Prof. VIOREL DOLHA, Arad

Preşedintele Asociaţiei Generale a Învăţătorilor din România
Felicitări colegului şi prietenului Laurenţiu Bădicioiu! Mulţumiri Doamnei Ministru Ecaterina Andronescu care mereu este aproape de dascălii care sunt interesaţi de creşterea prestigiului şcolii româneşti!

ZINA BIVOL, Chişinău

Originali, frumoşi şi îndrăgostiţi de cuvânt! Epigrama va aduce umorul în liceu iar poezia vă împrospătează respiraţia. Trăiască Romeo şi Julieta la Mizil! Respect!

DAN IACOB, director
al Liceului Tehnologic „Grigore Tocilescu”, Mizil

Un festival complex, atractiv, cu invitaţi de marcă din România şi din afară: academicieni, profesori universitari, matematicieni, muzicieni, biologi, geografi, jurnalişti cunoscuţi, foşti miniştri, senatori, deputaţi, inspectori generali, primari, directori etc. Discursurile au fost emoţionante, mai ales a celor din Chişinău şi Cernăuţi, dl.acad. Nicolae Dabija şi Vasile Tărâţeanu. Sunt bucuros că am colaborat foarte bine cu Liceul „Grigore Tocilescu”. Mulţumesc pentru invitaţie şi promit să vin mereu cu plăcere la prietenii mei din acest liceu. Felicit organizatorii şi să le ţină Dumnezeu obiceiul! Am remarcat prezenţa tuturor premianţilor, din Botoşani, Bistriţa Năsăud, Galaţi etc. chiar dacă vremea a fost, suprinzător, de iarnă… în ianuarie.

Prof. CAROL BACIU, Mizil

Vechiul precept de a nu lăsa să treaca o zi fără a citi ceva frumos, fără a auzi şi a vedea ceva frumos, s-a împlinit cu prisos atunci când, la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil, cu ocazia „Festivalului de poezie şi epigrame al românilor de pretutindeni", s-au reunit minţi strălucite şi s-a concentrat atâta inteligenţă şi simţire.
Felicitări ctitorilor acestei serbări a spiritului, profesorului Victor Minea-directorul liceului-şi profesorului Laurenţiu Badicioiu-sufletul festivalului-care, la începutul fiecărui an, se expun voluntar unui test viguros al calităţii învăţământului mizilean!

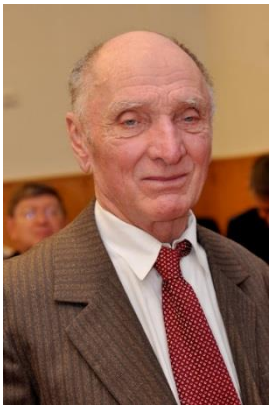

Prof. OPREA FERENTZ, Mizil
A fost o zi foarte frumoasă a licelui la care am profesat atâţia ani. Am rămas cu o amintire frumoasă de la această zi. O zi pe care nu o voi uita pentru modul în care a fost organizată această aniversare. Felicitări directorului şi colegilor care l-au ajutat!

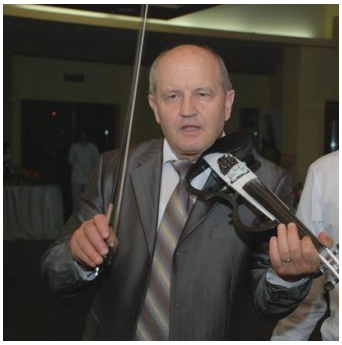

LIVIU SERGIU MANOLACHE, Italia
Epigramist

Felicitări câştigătorului Ion Diviza din Chişinău! Faptul că premiul cel mare a fost câştigat de un vorbitor de limbă română din afara graniţelor (sperăm temporare) ale ciuntitei României, are o valoare deosebită şi o semnificaţie colosală: aceea că, iată, limba română este vorbită şi cultivată la cel mai înalt nivel şi pe malul stâng al Prutului, ceea ce ne dă încredere că unitatea de neam, de limbă şi de sânge nu au putut-o zdruncina şi nu o va putea sfărâma nimeni, niciodată!

O concluzie e clară:
Ne-nţelegem ca-ntre fraţi;
Premiul a plecat afară
Şi rămas-am DIVIZAŢI !"

ANNI LOREI, Köln, Germania
Mişcarea literară de la Mzil este impresionantă, nu cred ca e vorba de a selecta un poet sau o persoană, este extrem de important în vremuri de criză să găseşti un grup unitar, în cultură oricum totul e mai greu, chiar dacă nu curge sânge.

Ing. VASILE LARCO, Iaşi
Menţiune la *Epigramă*

MIZILUL ÎN „FLĂCĂRI”

Cu fiecare an ce se scurge, oraşul Mizil devine tot mai bine întipărit în memoria românilor, oriunde s-ar găsi ei, mai aproape sau mai departe de acest colţ de rai, aflat între Carpaţi, Dunăre şi mare. „Omul sfinţeşte locul”, e o străveche zicere, care s-a probat şi la Mizil, în această localitate urbană, unde an de an, de o vreme, se întâmplă ceva, un eveniment cultural deosebit şi anume: Festivalul de poezie lirică şi epigramă, întitulat „Romeo şiJulieta la Mizil”, organizat şi cu prilejul aniversării Liceului „Grigore Tocilescu”. Aceşti oameni care „sfinţesc locul” sunt distinşii profesori Victor Minea (directorul Liceului), Laurenţiu Bădicioiu, suţinuţi de remarcabilul primar, poetul Emil Proşcan şi de ceilalţi oameni de bine, iubitori de cultură.
Personal am participat la cinci din cele şase ediţii, de fiecare dată plecând din Mizil mai bogat spiritual, dar cu un gust amar, din cauza despărţirii, fiindcă gustul dulce, plăcut mi-a rămas în oraşul de la poalele Tohanului, unde am petrecut ore (zile) memorabile alături de personalităţi marcante: academicieni, profesori, poeţi (inclusiv, epigramişti), elevi, locuitori ai oraşului etc.
Prin larga participare a concurenţilor de la cele două secţiuni, poezie şi epigramă, festivalul deţine recordul, dar nu numai numeric, ci şi din punct de vedere organizatoric. Discursurile personalităţilor invitate au fost remarcabile, care au trecut ca un fir înroşit prin activitatea de creaţie literară, a umorului, a celei didactice, a promovării culturii prin mass-media, a editării, respectiv, tipăririi volumelor personale etc.
Felicit organizatorii acestui prestigios eveniment cultural cu o largă participare şi eficienţă, urându-le: sănătate, viaţă îndelungată, succese nemărginite, continuitate, asigurându-i de întreaga mea preţuire! Aşadar:
Dorinţa inimii azi mi-o ascult
Şi spun ca Festivalul să trăiască
De nouă ori, căci sigur nu-i prea mult,
Cât poate vieţui ţestoasa broască!
Pân` la anul care vine, s-auzim toţi de mai bine, înc-un an prind în şirag şi semnez cu drag:
VASILE LARCO

FLORIAN ABEL, Grindu, Ialomiţa
Câştigător al premiului „Agatha Bacovia” la *Epigramă*

Să fii implicat într-un eveniment care te primeşte pe podium, e un moment în care modestia trebuie să stea în banca ei, iar nu simţindu-te nedemn de lauri aduci omagiu aripilor întinse întru zborul spiritului acestui neam, ci mândru fiind şi simţindu-te la locul tău acolo, că Dumnezeu ne vrea umili în cuget, dar încăpăţânaţi şi grabnic ridicători de frunţi spre stele pentru-a sorbi, prin ochi, lumina.
Am ajuns la Mizil în ziua în care un prea trâmbiţat cod portocaliu ne cerea să stăm acasă şi cât mai liniştiţi la locurile noastre, dar Mizilul s-a încăpăţânat să încalce regulile buletinului meteo, primindu-mă într-o climă temperat - monumentală, liniştită şi caldă ca şi sufletele celor implicaţi în acest eveniment.
Cel mai acut sentiment pe care îl transmite organizarea festivalului, prin toate manifestările şi segmentele, mai presus de faptul că EŞTI, este acela că APARŢII, că implicarea ţine ca fenomen de colectiv, nu este un act individual, detaşat. S-ar crede că desfăşurarea festivalului în cadrul

unui liceu este un act restrâns, care poate risca uşor anonimatul. Dar modul de organizare, mediatizarea, prezentarea susţinute de un suport tehnic de excepţie, mânuite de un colectiv de adevăraţi profesionişti, apoi personalităţile implicate cu fervoarea şi dinamismul specifice manifestărilor de mare rang şi amploare din orice domeniu, transformă această „întâmplare" într-un moment de referinţă pe panoplia manifestărilor de gen. Dorinţă am văzut pretutindeni. Discuţii despre „ar trebui să facem", „să încercăm", etc. am purtat de nenumărate ori. Dar oameni care investesc timp, dăruire, zăcăminte sufleteşti şi liniştea somnului pentru a aduce lumină, bucurie şi speranţă că încă se mai poate şi se face şi, mai ales, că TREBUIE, am întâlnit rar. Aici, la Mizil, am întâlnit. Oameni care cred şi luptă. Oameni pe care aş vrea să-i cunosc până în adâncul înţelesului. Oameni pe care sunt mându să îi numesc devreme prieteni, cu o plecare tandră a frunţii şi cu o înclinare a sufletului care ar vrea să spună simplu: mulţumesc, pentru că existaţi şi, prin felul cum o faceţi, ne amintiţi să nu uităm SĂ FIM!

MARIUS GRAMA, Jurnalist la Media Pro, câştigător al Marelui Premiu, „George Ranetti" la *Poezie*

Am găsit Mizilul la sfârşit de ianuarie, în zi de avertizare meteorologică de ninsori şi vânt puternic. De cum am intrat pe uşa liceului „Grigore Tocilescu", însă, am fost primit cu o nesperată căldură. Spun nesperată pentru că, la propriu, mi s-au aburit lentilele ochelarilor. Intonarea imnului naţional, Nicolae Dabija, Ecaterina Andronescu, Solomon Marcus, George Stanca, Sorin Roşca Stănescu - i-am recunoscut şi m-am bucurat. La Mizil, toată lumea iubeşte literatura. Directorul de şcoală, profesorii, elevii, primarul. Oraşul e ca o insula pe care mi-a fost permis să pătrund. Sunt bucuros şi onorat. Când am trimis cateva poezii pentru concurs, dacă-mi spunea cineva că voi merge să ridic un premiu de la Mizil i-aş fi zis că, probabil, nu merită drumul. Acum nu ştiu dacă eu meritam drumul. În CV-ul meu nu mai figura niciun premiu pentru poezie din 2005. De atunci nu am mai trimis texte la niciun concurs. Am mai participat la cenacluri literare, am primit, în general, critici favorabile şi m-am mulţumit cu atât. Am refuzat să debutez în volum pentru că am simţit că, dacă nu mă pot dedica în totalitate poeziei, aşa cum mi-aş fi dorit, o înşel. Şi îi înşel şi pe eventualii cititori. Poate m-am înşelat. Întâmplarea de la Mizil a venit (sau mi-a fost dată) ca să îmi reamintească despre faptul că trebuie să scriu şi trebuie să-mi iau talentul în serios. Marele premiu mă obligă. Privirile oamenilor cărora le-am citit acolo m-au convins de asta. Vă mulţumesc şi vă promit. Mă voi reîntoarce mereu cu placere în orasul care mi-a facut o asemenea onoare şi le voi povesti tuturor, de fiecare dată când voi avea ocazia, despre insula de la Mizil. Cu plecăciune!

Ing. GRIGORE CHITUL, Bistriţa-Năsăud
Premiul „Grigore Tocilescu" la *Epigramă*

Un festival de mare anvergură, cu un număr foarte mare de participanţi şi, mai ales, de invitaţi de marcă. A fost o mare onoare pentru mine să fiu laureat al festivalului „Romeo şi Julieta la Mizil", ediţia a VI-a, 2012-2013, şi sper din inimă că epigramele mele au fost şi pe gustul iubitorilor de umor din publicul larg, nu numai a juriului.
Toate gândurile mele bune pentru eroicii organizatori ai festivalului, care au avut o sarcină deosebit de grea, pe care au îndeplinit-o exemplar, cu multa trudă şi entuziasm.

Prof. GHEORGHE DOLINSKI, comuna Arbore, jud. Suceava
Secretar al Societăţii pentru Cultură şi Literatură Română în Bucovina
Oare de ce se spunea că Mizilul este un târg oarecare pe harta patriei? Categoric că nu este aşa! Pentru că la Mizil se întâlnesc toate drumurile românilor de pretutindeni. Din Suceava la Mehedinţi, de la Bistriţa Năsăud la Constanţa, din nordul Bucovinei istorice şi din Basarabia creatorii de frumos îşi dau întâlnire la fiecare sfârşit de Gerar pentru a se făli cu ce-au mai scris. Aici, spre ştiinţa tuturor, se înfăptuieşte un act măreţ de cultură, de excepţie chiar, iar mulţi din edilii României ar trebui să ia exemplul celui din Mizil şi al cadrelor didactice din acest oraş. Dumnezeu să vă ţină obiceiul!

SILVIU CRISTACHE, Constanţa

Mizilul... un oraş ca oricare altul pe harta României. Un oraş micuţ (din câte am văzut în momentul în care paşii m-au purtat pe străduţele lui), un oraş de care-mi aminteam ori de câte ori auzeam pomenindu-se numele lui Serghei Mizil – respectiv al tatălui său, Paul Niculescu – Mizil. Un oraş pe care nu-l mai vizitasem până în 2012.
Anul 2011, un an ca oricare altul în viaţa mea, cu bune, cu rele, îndrăgostit, cu iubită.... Întâmplarea plăcută (pot spune) a fost ca din gura acelei fete să aud de existenţa unui concurs de poezie în oraşul sus-menţionat şi să decid imediat să-mi încerc norocul. După parcurgerea regulilor de participare şi a trimiterii materialului am aşteptat cu înfrigurare „ziua cea mare”. Am rămas plăcut impresionat că micul grup din care făceam parte şi eu a fost aşteptat în gara de însuşi „tatăl” acestui Festival.
Până în luna ianuarie a anului 2012, nume ca Laurenţiu Bădicioiu, Victor Minea, Emil Proşcan, precum şi a unora din epigramişti erau total necunoscute mie... Azi, în al doilea an de participare, stând în faţa laptopului şi scriind aceste rânduri, pot spune cu mâna pe inimă că aceşti „Mari Necunoscuţi” au devenit deja prietenii mei, familia mea, o familie mare, răspândită poate pe întreg mapamondul, o familie cunoscută sub denumirea de Festivalul Internaţional de poezie şi epigramă – Romeo şi Julieta la Mizil.

Prof. CONSTANTIN MIHAI, Dârvari, Prahova

Ce repede trece vremea… Parcă ieri era 29.01.2012. Mizilul întinereşte şi, cu el, bunul meu prieten, Victor Minea. Cred că Dinu Davila ar fi mândru de ceea ce faci. Ţine-o tot aşa. Putere lui Bădicioiu! Bravo!

Înv. FLORIN PETRESCU ŞI SOŢIA, Ploieşti

Aprecieri şi gânduri frumoase.
Mizil, frumos oraş al ţării, să trăieşti…

Dr.ec.ing. JR. LEONARD ROŞU, Managerul Spitalului „Sf. Filofteia" Mizil

Cui prodest? Ne trebuie sau nu?
Am recepţionat mesajul unui om politic de anvergură maximă la nivel regional care spunea ceva de genul: *la Mizil nu aveţi ce vă trebuie* (şi se referea la lucruri practice gen resurse financiare, utilităţi sau locuri de muncă) *dar faceţi simpozioane literare.* Afirmaţia nu era una favorabilă, era mai degrabă un soi de reproş, generat, cred eu, de pragmatismul ce îl caracterizează pe respectivul lider. În acel moment i-am dat dreptate în sinea mea şi m-am întrebat: Dacă nu prea ai ce mânca mai poţi oare asculta muzică? Dacă stai în frig mai poţi recita sau asculta o poezie? Dacă plouă prin acoperiş mai poţi râde cu poftă uimit de harul unor epigramişti?
Şi, la un timp după aceea, am participat la Festivalul internaţional „Romeo şi Julieta la Mizil"; mai bun de la an la an; mai interesant. Elita intelectuală a devenit din ce în ce mai atrasă de acest eveniment; chiar şi elita politică a început să dea târcoale. Dar cel mai important este că tinerii, unii dintre ei chiar elevi, s-au putut manifesta, au putut asculta şi înţelege idei de la persoane de excepţie.
Iar eu m-am delectat, am fost cuprins de fiorul creaţiei literar artistice şi amintindu-mi de discuţia avută, am realizat că în memoria mea de lungă durată rămân vii doar Romeo şi Julieta de la Mizil, în timp ce alte alte probleme precum mâncarea, frigul sau umezeala se estompează.

IOANA DUMITRĂCHESCU, Oradea

A fost frumos. Mi-a plăcut pentru că este pentru prima dată de când particip la acest concurs şi am luat menţiune! Vă mulţumesc frumos pentru tot! Mi-ar plăcea dacă s-ar pune mai mult accent pe poezie în acest festival. Vă doresc toate cele bune şi ţineţi-o tot aşa!

CLAUDIU VAL CONTEVICI, Leeds, Westyorkshire, Anglia

Este un festival de inalta tinuta, organizat de oameni inimosi, o manifestare care va fixa orasul pe harta culturala a tarii. Le doresc succes organizatorilor si participantilor! Ma voi mandri mereu ca figurez in palmaresul concursului!